

Toen Cartouche buiten Morr 's woning trad, scheurde de maan juist door de wolken en verlichtte toverachtig de slapende heide.

— Ha, de klaarte zal mij helpen, dacht de roverkapitein, zich verschuilend achter een bosje.

Eensklaps zag hij Louise. Het meisje kwam van achter de sparren. Het schijnsel der maan viel op haar gelaat en Cartouche werd weer getroffen door haar schoonheid.

De ganse dag had hij aan Louise gedacht... vriendelijk gedacht, tot Kate's voorspelling zijn hart van wraakzucht bruisen deed.

En nu verdween zijn woede weer. Cartouche zag in Louise niet meer de verraadster... hij zag slechts het schone meisje.

Hij sprong op en naderde haar.

— Cartouche! riep Louise verschrikt.

— Noem mij Mathijs... zo is mijn voornaam; niet ik ben uw kapitein, integendeel gij zijt mijn kapitein, Louise, gij heerst over mij. Als een kind sta ik tegenover u.

— Laat mij doorgaan! 't Is al laat.

— U laten doorgaan, Louise... Neen, neen, kom mee met mij! Zie eens hoe rusteloos ik ben; om u kwam ik hier... op u lag ik hier te wachten... en nu ik u eindelijk gevonden heb... wilt ge me alleen laten!

Dreigend sprong hij naar haar toe.

BAKELANDT

De ijzeren hertog



TEKENINGEN: HEC LEEMANS
TEKST: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOOTE N.V.

Louise schrok van dit gelaat, glanzend van hartstocht... Cartouche versperde haar de weg naar de kroeg. Aangeprepen door een vreselijke angst, liep ze haastig weg in de richting van waar ze gekomen was.

— Louise, Louise! riep de kapitein. Ik zal u geen kwaad doen... 'k vergeef u uw ontrouw.

Hij ijelde de vluchteling achterna. Louise begreep wel, dat ze haar vijand niet ontlopen kon. Ze stond stil en keerde zich om, terwijl ze met een stem, trillend van verontwaardiging sprak :

— Met welk recht achtervolgt ge mij?

— Spreek niet van recht... ik bemin u!

— Laat mij gaan!

— Onmogelijk! Ik zeg, dat ik u bemin... en ge kent me genoeg om te weten, dat ik in de liefde voortvarend ben.

— Spreek niet van liefde! Uw gezellin ligt nauwelijks in 't graf en gij hebt haar reeds vergeten!

— Hoe, gij weet, dat Clothilde reeds begraven is? vroeg de kapitein driftig.

— Omdat ik het zag!

— Wat, gij waart daar...

— Ja, ik was daar! Zij, de arme martelares werd als een hond begraven op uw bevel... en gij wilt van liefde spreken.

— Bah! ze is dood...

— Welnu, ik ook ben dood voor u!

— Ik zeg dat gij mijn vrouw zult worden!

— Nooit!

— Onmiddellijk zult ge mij vergezellen!

— Cartouche, drijf mij niet tot het uiterste! Ik haat u! Ik veracht u! Nu kent ge mijn gevoelens. Nooit, nooit zal ik de vrouw van een moordenaar worden! Ik heb niets gemeens met u, noch met de bende!

Plotseling herinnerde de hoofdman zich Kate's voorspellingen.

— Verraadster! siste hij. En ge meent mij met grote woorden te verjagen!

— Ga weg! Gij zijt een lafaard!

— Ge moogt kiezen tussen mij en de dood.

— Ik kies de dood!

— Ik spot niet, Louise!

— Neen, gij spot alleen met wat goed en edel is! De dokter, die uw vrouw verzorgde, werd door u vermoord. Clothilde liet ge alleen sterven... liet ge als een dier begraven! En ge zoudt willen, dat ik u liefde schonk! Nooit!

Schoner nog stond het meisje daar in het zilveren maanlicht, dat de heide deed gloeien!

Maar Cartouche zag nog slechts in Louise de verraadster, het meisje, dat hem en zijn bende overleveren zou aan 't gerecht.

Kalm nam hij zijn pistool.

— Laat mij gaan, kapitein! smeekte het meisje. Er zijn meisjes genoeg op de heide, die gaarne uw vrouw willen worden.

— Kies!

— Welnu, ik zal dan kiezen! Dood mij... maar uw vrouw worden nooit, nooit!

BAKELANDT

DE
LIEFDE
HERTOG



Ik haat u, ik veracht u... Dood nu de weerloze... gij zijt immers een man... God is barmhartig en zal medelijden met mij hebben. Nooit was ik een der uwen!

— Neen, nooit... gij haat mij, gij haat de bende en ge wilt ons alle verraden!

— Dat heeft Kate u ingeblazen, zei Louise met vrouwelijke scherpzinnigheid eensklaps de reden der afwezigheid van André's moeder begrijpende.

— Ja, Kate heeft mij alles voorspeld! Gij zult geen verradersgeld ontvangen.

— Nooit kwam er enig plan bij mij op, om u of de binders te verraden.

— Wordt dan een der onzen!

— Cartouche, ik verwacht liever uw kogel. Dood mij... maar eis niet dat ik mijn handen besmeuren zal met bloed. God zal mij barmhartig zijn en mijn dood als een boete aanzien.

— 't Laatste woord! Volg ge mij?

— Nooit!

— Sterf dan!

Een vuurschot knalde... rolde weg over de heide, gevolgd door een snijdende gil.

— Mijn kogel miste toch niet, al beefde mijn hand, mompelde Cartouche.

Gejaagd trok hij het lichaam onder een struik in 't bosch en vluchtte dan heen, zonder nog naar zijn slachtoffer te zien, als vreesde hij vervolgd te worden.

— Niemand, buiten Kate, moet weten, dat ik Louise's moordenaar ben, dacht hij, want er zou kunnen oproer ontstaan in de bende.

Doodsbleek kwam hij in zijn hut.

Bakelandt lag slapend in een zetel. Flessen lagen in scherven op de vloer.

— Hij spreekt altijd van voorzichtigheid en hij bedrinkt zich, dacht Cartouche.

Een wijle bezag hij de slaper.

— Ha! 'k wilde dat ik u mijn dolk in het harte plante kon! siste hij. Nu mag ik nog niet... 'k heb u nodig... maar die stond zal komen!

Dan maakte hij zijn gezelschap wakker.

— Ha! zijt ge daar! gromde de West-Vlaming.

— Ja... kom, ik zal u te bed helpen!

— Mij te bed helpen? Denkt ge dat ik dronken ben, Cartouche? Een goede roverkapitein bedrinkt zich niet. Waar zijt gij geweest?

De kapitein der Pijpelheide vertelde alle.

— Ge hebt goed gehandeld, sprak Bakelandt. Staan de schildwachten op hun post? Ja, laat ons dan slapen. Morgen moeten we helder van hoofd zijn... er is veel werk!

GEHEIMEN

Cartouche ontwaakte de volgende morgen met een zwaar hoofd.

Plotseling luisterde hij scherp.

Nabij de hut werd gesproken. Hij herkende de stem zijner schildwachten.

De twee wakers stonden bij de hut.

— Het is niet pluis op de heide, zei de een.

— Wat vertelt ge nu?

— Ik heb de graven gezien, het graf van het kind en van Clothilde.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
RAFFELANDT



JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I



ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955